

СЪВЕТЪТ НА ЛУДИЯ ПРИКАЗКА НА ГАНДА

Превод от руски: Атанас Далчев, 1979

chitanka.info

Веднъж в старо време царят заповядал да повикат Валукага, неговия главен ковач. Той му дал много парчета желязо и рекъл:

— Искам да ми направиш един истински човек, който ще може да ходи и да приказва, да има кръв и разум.

— Добре, господарю мой — отговорил Валукага и, като се поклонил доземи на царя, тръгнал си за дома.

Занесъл Валукага желязото в къщи, но не знаел как да изкове истински човек — защото по цялата земя нямало още ковач, който да може да направи това.

Ходил Валукага при всичките си приятели да иска от тях съвет: той не можел да каже на царя, че се отказва да изпълни повелета му, тъй като щели да го сметнат за бунтовник и да го накажат веднага. Но ни един от приятелите му не могъл да му даде съвет.

Валукага си тръгнал за в къщи много разтревожен. Из пътя случайно срещнал един човек, когото някога познавал добре и с когото били приятели. Този човек отдавна бил изгубил разсъдъка си и живеел сега съвсем сам в гората. Валукага не знаел за това, но при срещата веднага разбрал всичко.

Безумецът учтиво се поздравил с ковача и Валукага учтиво отговорил на неговия поздрав. Болния попитал:

— Откъде идеш?

Като се побавил малко, ковачът отговорил:

— Ида от хълма. Ходих да искам съвет как да постъпя: царят ми даде много парчета желязо и ми заповядала да ги превърна в истински човек; а как да направя това не знам.

Тогава приятелят на Валукага му дал такъв съвет:

— Иди при царя и му кажи: „Ако искаш да направя човека бързо и добре, заповядай на всички багандци да си обръсят косите и да ги изгорят, за да се получат хиляда чувала въглища. Освен това трябва ми вода за охладяване на желязото, затова заповядай на багандци да изплачат толкова сълзи, колкото са нужни, за да се напълнят сто делви.“

Като поблагодарил за съвета, Валукага отишъл право при царя и му казал онова, което му поръчал бедният болен приятел. Той рекъл, че с дървени въглища и речна вода не може да се направи истински човек.

Царят изслушал ковача и заповядал веднага на багандци да обръснат косите си и да ги превърнат във въглища, също тъй да изплачат сто делви сълзи.

Но когато всички коси били изгорени, не се получил дори и един чувал въглища, а със сълзите нали и само две-три делви. Когато царят видял, че не може да събере толкоз въглища и вода, пратил да повикат Валукага и му рекъл:

— Остави работата, ти не можеш да направиш човека, защото нямаме достатъчно въглища и вода.

Спасеният по такъв начин. Валукага поблагодарил на царя и рекъл:

— Аз те молих да ми намериш коси и сълзи, тоест да направиш онова, което е свръх силите ти, но и ти, господарю мой, ми даде задача, която е свръх моите сили: никога нито един ковач не е правил още от желязо човек с кръв и разум, който да може да ходи и да приказва.

Царят се разсмял и рекъл:

— Умен човек си ти, Валукага! Онова, което казваш, е справедливо.

Оттук иде поговорката: „Ако безумният ти дава добър съвет, следвай го и няма да съжаляваш“. Защото в края на краищата тъкмо безумният човек дал на Валукага мъдър съвет, а умните му приятели не му помогнали с нищо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.